

גדר איסור סחורה

1. תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף סב עמוד א

דתניא: החמרין שהיו עושין מלאכה בפירות שביעית - שחרן שביעית; מאי שחרן שביעית? אילימא דיהבינן להו שכר מפירות שביעית, נמצא זה פורע חובו מפירות שביעית, והתורה אמרה: לאכלה - ולא לסחורה!

2. חידושי הרשב"א מסכת עבודה זרה דף סב עמוד א

נמצא זה פורע חובו בפירות שביעית והתורה אמרה לאכלה ולא לסחורה. פי' לאכלך בפני עצמן או למוכרן ולקנות בדמיהן דברים הנאכלים שיכולים להתבער אחר הביעור וקדושת שביעית תופסת בהן, אבל לא דבר הניתן לסחורה כגון עבדים וקרקעות או כסות וכלים, וכדתנן במסכת שביעית אין לוקחין עבדים וקרקעות ובהמה טמאה מדמי שביעית אם לקח יאכל כנגדן, וטעמא כדאמרן דדבר הראוי לאכילה הואיל ונתפס בקדושת שביעית מותר, אבל (דמים) [דברים] שאי אפשר לנהוג בהן קדושת שביעית כגון חלוק אסור שמפקיען מקדושתן, ולפרוע חובו מפירות שביעית נמי מהאי טעמא אסור שהרי דמי פירות שביעית נשארין בידי ואינם נתפסין והוא לה סחורה, והא דתנן בקדושין [נ"ב א'] ששמע מינה המקדש בפירות שביעית מקודשת, **דיעבד קאמר**, והיינו דקאמר שמע מינה לומר דאע"פ שאסור לעשות כן מקודשת היא.

3. רש"י מסכת סוכה דף לט עמוד א

אין מוסרין דמי פירות כו' - דהתורה אמרה (ויקרא כה) לאכלה ולא לסחורה, שכל פירות שביעית חייבין להתבער בשביעית הן ודמיהן, ולא שיעשה בהם סחורתו להצניע לאחר שביעית ולהעשיר, ועמי הארץ חשודין על כך, לפיכך אין מוסרין להם דמים ליקח מהם כלום בדמים, דקעבר אלפני עור לא תתן מכשול (ויקרא יט).

4. תוספות מסכת עבודה זרה דף סב עמוד א

נמצא זה פורע חובו מפירות שביעית - אומר רבינו יצחק דהסחורה שהיא אסורה בפירות שביעית היינו לקנות הרבה ביחד להוליך ממקום הזול למקום היוקר...

היחס בין לקיטה למכירה

5. משנה מסכת שביעית פרק ז משנה ג

ולא יהיה לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק אבל הוא לוקט ובנו מוכר על ידו לקח לעצמו והותר מותר למכרן:

6. תוספות מסכת עבודה זרה דף סב עמוד א

וא"ת תיקשי רישא לסיפא רישא אסרה לוקח למכור בשוק משמע הא לוקט מותר ואפילו בשוק והדר תני לוקט ובנו מוכר על ידו הא למכור בשוק אסור ונראה דיש במשנה ברישא טעות סופר וגרס בשניהם לוקט מיהו יש ליישב הגירסא ואשמעינן דדין לוקח ולוקט שוין דבשניהם אסור למכור בשוק ורישא תנא לוקח וה"ה לוקט וסיפא לוקט וה"ה לוקח ויש ליתן טעם למה אסור יותר בשוק שכשמעמיד חנות בשוק דומה יותר שמשתכר בפירות שביעית

7. ר"ש מסכת שביעית פרק ז משנה ג

ולא יהא לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק - היינו לוקח היינו לוקט כדתני' סיפא אבל הוא לוקט ובהדיא קתני בתוספתא (פ"ה) לא יהא לוקח כשמוכר בשוק הוא עצמו [הלוקט] אסור וללקט לאכילה אמר רחמנא ולא ללקט לסחורה דהיינו מוכר הוא אבל הוא לוקט ובנו מוכר על ידו כלו' במקומו מוכרה בשוק דהוא לא ליקטן

8. ביאור על ספר המצוות לרס"ג (הרב פערלא) עשין עשה סא

אבל הטעם מבואר בדברי הר"ש והתוס' (שם בפרק לולב הגזול) משום דללקט לאכלה אמר רחמנא ולא ללקט לסחורה. אלא דאכתי צריך ביאור מידי ללקט כתיב בקרא לאכלה כתיב וממעטינן מיניה לאכלה ולא לסחורה. ומנ"ל לחלק בין לקטן הוא גופי' ללקטום אחרים. וע"כ מוכרח מזה כמו שביארנו. דקרא דלאכלה אדלעיל מיניה קאי. על לאו דלא תקצרו ולא תבצרו. והו"ל כאילו כתיב לא תקצרו ולא תבצרו כ"א לאכלה ולא לסחורה ושאר דברים שאינם לאכלה. וכל שקצר ובצר ועשה עמהם סחורה עובר בלאו דלא תקצרו ולא תבצרו. ולקיטה בירקות היא במקום קצירה בתבואה ובצירה בענבים. וזו ראייה מבוארת למה שביארנו. ומכל מקום גם כשקצרו אחרים יש לומר דאיסור סחורה דאורייתא הוא כמשכ"ל. משום דבכך עושה הוא את הקצירה למפרע באיסור. אלא דעכ"פ עיקר איסור סחורה המפורש בקרא היינו רק בשהוא עצמו קצרן. והילכך במכירה מועטת דשריא מדאורייתא לא התירו חכמים אלא בשאחרים קצרו או אפילו בשהוא עצמו קצר לאכילה. אבל בשקצר הוא עצמו על דעת למכור. דזהו עיקר איסור סחורה האמור בתורה. לא התירו חכמים אפילו במכירה מועטת.

9. תוספות הרא"ש מסכת סוכה דף לט עמוד א

וליתב ליה דמי אתרוג בהדיא, ותימה מאי פריך והא קיי"ל דאסור לעשות סחורה בפירות שביעית דדרשינן לאכלה ולא לסחורה, וי"ל לאו כל סחורה אסורה, אלא בכי האי גוונא דמפרש בפרק שביעי דשביעית לא יהא לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק אלא הוא לוקט ובנו מוכר על ידו לקח לעצמו והותיר מותר למכרו פי' האי דקתני לא יהא לוקח היינו לוקט כדקתני סיפא אבל הוא לוקט [ובנו מוכר על ידו] **ולא השיב סחורה כיון דהוא לא ליקטן**, ואמרינן בירושלמי חמשה אחין לוקטין ואחד מוכר על ידן, אלמא על ידי הבלעה מוכר שלו ושל חבירו אמר רבי יוסי בר בון ובלבד שלא יעשה פלטר, מהו ובלבד שלא יעשה פלטר פי' דלא יהא מזבין בההוא אתרא דמזבין כוליה שתא, וסוחרי שביעית דתנן בפ"ק דראש השנה ובפרק זה בורר היינו בכי האי גוונא. ומיהו נראה דהקונה בזול כדי למכור ביוקר ולהרויח היינו נמי סחורה. והא דתנן בפרק שביעי דשביעית אין עושין סחורה בפירות שביעית ולא בנבלות וטריפות ושקצים ורמשים **היינו בכי האי גוונא שקונה בזול ומוכר ביוקר** דאינן שוין לענין סחורה דבנבלה כתיב או מכור לנכרי.

10. מלאכת שלמה מסכת שביעית פרק ז משנה ג

וה"ר יהוסף ז"ל כתב על הפירוש שהעתיק ר"ע ז"ל וז"ל פירוש זה אינו נראה כלל דהתנא לא טעה בלשונו לומר פעם לוקט ופעם לוקח ויותר היה נראה לפרש הלשון כפשוטו ובא להשמיענו שלקנות ולמכור ודאי אסור אבל ללקוט ולמכור מותר

אופן מכירה המותרת

11. רמב"ם הלכות שמיטה ויובל ו:א-ג

אין עושין סחורה בפירות שביעית, ואם רצה למכור מעט מפירות שביעית מוכר, ואותן הדמים הרי הן כפירות שביעית וילקח בהן מאכל ויאכל בקדושת שביעית, ואותו הפרי הנמכר הרי הוא בקדושתו כשהיה. לא יהיה לוקח ירקות שדה ומוכר, ולא יצבע מקליפי שביעית בשכר, מפני שזה עושה סחורה בפירות שביעית, לקח ירקות לאכול והותיר מותר למכור המותר והדמים שביעית, וכן אם לקט ירקות לעצמו ולקח מהן בנו או בן בתו ומכר ה"ז מותר והדמים דמי שביעית כשמוכרין פירות שביעית אין מוכרין אותן לא במדה ולא במשקל ולא במנין, כדי שלא יהיה כסוחר פירות בשביעית, אלא מוכר המעט שמוכר אכסרה להודיע שהוא הפקר ולוקח הדמים לקנות בהן אוכל אחר

12. כסף משנה הלכות שמיטה ויובל פרק ו הלכה א

ומשמע התם דהיינו מזון ג' סעודות ורבינו אף על פי שלא הזכיר פה מזון ג' סעודות סמך על מ"ש ברפ"ח דדוקא מזון ג' סעודות

13. דרך אמונה הלכות שמיטה ויובל פרק ו הלכה א

למכור מעט. דהיינו כשיעור שאדם מכין בביתו לתשמיש בני ביתו לימים מועטים ועי' בסמוך ה"ב שיש אוסרים אם מלקט ע"מ למכור אפי' מעט אבל קיי"ל דמותר

14. דרך אמונה הלכות שמיטה ויובל פרק ו הלכה ב

ודעת הר"ש דהלוקט עצמו אסור למכור וע"י בנו מותר כשמוכר בשביל אביו וכן ע"י שליח אחר מותר מיהו הלוקח בזול כדי למכור ביוקר אסור בכל גוויי אף כשמוכר ע"י בנו ושלוחו, מיהו בין לפי הגר"א כשלוקט ומוכר ובין לפי הר"ש כשמוכר ע"י בנו אינו מותר אלא מעט אבל כשאוסף הרבה שניכר לבריות שאוסף ע"מ למכור אסור, ודעת התוס' דמעט מותר ליקח ע"מ למכור והרבה אסור אפי' ללקט ע"מ למכור, ולמכור בשוק אסור אפי' מעט ואם הוא לוקט ובנו מוכר על ידו ראשון ראשון שהוא לוקט מותר ובלבד שימכור אצל השדה ולא בשוק, לקח לעצמו והותיר מותר למכור בשוק רק שימכור במקום שאין מוכרין בה בכל שנה

15. חזון איש שביעית כו:ה-ו

האמור נלמד דחבר הבא לקנות פירות אילן בשביעית... ואף אם נתברר לו שהן המותרים עדיין צריך לדעת אם אין המוכר עובר איסור סחורה שאם לקח בתחלה לאכילה ובהזדמנות מוכר מעט אין בזה איסור סחורה אבל אם לקח הרבה וקבע על סחורתן אסור ואסור ליקח ממנו...

החנונים שומרי תורה צריכים לדעת כי בשנת השביעית אי אפשר להם לנהל עסקיהם במסחר הפירות והירקות וצריכים לבקש פרנסתם ממק"א וכבר הזהירו חז"ל על אבקה של שביעית ואם אפשר להם להמציא פירות וירקות מחו"ל יזכו לעצמם ויזכו את הרבים

16. דרך אמונה הלכות שמיטה ויובל פרק ו

והתקין מרן חנות (או חנויות) שמיטה בשליחות דהיינו שהחנוני אינו אלא שליח לקנות הפירות עבור הקונה וכל האחריות על הקונה והחנוני אינו מקבל אלא ההוצאות שעלו לו הפירות ושכר טירחא כמה שקצבו לו עבור השליחות....

האם יש "איסור סחורה" על הקונה?

17. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף לט עמוד א

משנה. הלוקח לולב מחבירו בשביעית - נותן לו אתרוג במתנה, לפי שאין רשאי ללוקחו בשביעית.

גמרא. לא רצה ליתן לו במתנה מהו? - אמר רב הונא: מבליע ליה דמי אתרוג בלולב. - וליתבי ליה בהדיא! - לפי שאין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ. דתניא: אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יותר ממזון שלש סעודות.

18. בית הבחירה (מאירי) מסכת סוכה דף לט עמוד א

וכן ידעת שאין עושין סחורה בפירות שביעית ועמי הארץ חשודים בכל אלו ומתוך כך אסור ליקח פירות שביעית מעם הארץ שמא שביעית הם והוא נעשה על ידינו סוחר בהם או שמא ישייר מאותם הדמים אחר שעת הביעור ואפי' בכל שהוא אסור

19. כפות תמרים מסכת סוכה דף לט עמוד א

י"ל דמתניתין א"א לאוקומה משום איסור סחורה משום דקתני סיפא לפי שאין אדם רשאי ללוקחו בשביעית דהאיסור הוא על הלוקח דאי משום סחורה האיסור הוא על המוכר והול"ל לפי שאינו רשאי למוכרו בז' וא"כ מדקתני ללוקחו ולא למוכרו ע"כ מיירי בדליכא איסור סחורה לכך פריך וליתבי ליה

20. המקנה מסכת קידושין דף נב עמוד א

בגמרא ש"מ המקדש בפירות שביעית מקודשת וכו'. לכאורה קשה לפמ"ש רש"י ותוס' דאיכא איסור' דכתיב לאכלה ולא לסחורה אלא דבדיעבד הקידושין תופסין משום דהמקח קיים א"כ הא קי"ל אין שליח לד"ע ופי' התוס' בב"מ דף י' דאפי' בדיעבד השליחות בטל דלמה מקודשות כולן מטעם שליחות הא כיון דאיכא איסורא על הלוקח כמו על המוכר בטל השליחות דיידהו,

מכירה בהבלעה

21. רש"י מסכת סוכה דף לט עמוד א

גמרא. מבליע ליה דמי אתרוג בלולב - ימכור לולב ביוקר, עד שיתן לו אתרוג במתנה.

22. רבינו חננאל מסכת סוכה דף לט עמוד א

פיסקא הלוקח לולב מחבירו בשביעית נותן לו אתרוג במתנה כו' לא רצה לתת לו אתרוג במתנה כו' מבליע לו דמי אתרוג בלולב. פי' אם היה שוה הלולב זוז ודאתרוג זוז נותן לו שני זוזים בלולב. ולוקח האתרוג בהנמ. כי בפירוש לתת דמי פירות שביעית לע"ה אסור.

23. תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת שביעית פרק ז הלכה א

תני לא יהו חמשה מלקטין ירק וא' מוכר אבל מוכר הוא שלו ושל חבירו חמשין אחין מלקטין ואחד מוכר על ידיהן א"ר יוסי ב"ר בון ובלבד שלא יעשו פליטר שלא יהא מזבין בה בכל שנה ואית דבעי מימר שלא יהא מזבין בהו בכל שעה

24. ר"ש מסכת שביעית פרק ז משנה ג

פי' כשהן ה' חברין מלקטין בשותפות וא' מהן מוכר הכל אסור אבל אם ליקט לעצמו וחברו ליקט לעצמו ומכר אותן ב' חלקים בבת אחת מותר דהוי כעין הבלעה כדאמר מבליע דמי אתרוג בלולב (סוכה דף לט א) אף על גב דמיירי התם לענין דמי פירות שביעית לע"ה הכא נמי לענין סחורה הוי כמבליע שלו בשל חברו.

25. רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ח הלכה יא

הלוקח לולב מעם הארץ בשביעית נותן לו אתרוג מתנה, ואם לא נתן לו מבליע לו דמי אתרוג בדמי לולב.

26. שפת אמת מסכת סוכה דף לט עמוד א

שם בגמ' מבליע ליה דמי אתרוג בלולב, פי' רש"י עד שיתן לו האתרוג במתנה משמע דצריך שיקנה לו הע"ה בפי' האתרוג במתנה, אבל מלשון הרמב"ם (פ"ח מה' שמיטה) משמע דגם בסתם שמשלם לו בעד הכל מהני, ואם דעת הלוקח ליתן כל המעות בעד הלולב ולא על האתרוג לא נחשב התשלומין דמי פירות שביעית ומ"מ גזל לא הוי דמה נ"מ להע"ה כיון שמשלם לו כפי רצונו וכ"מ סתימת לשון הגמ':

27. בית רידב"ז דף לב עמוד א

ובגוף ההיתר להבליע דמי ענבים בהבצירה והובלה לעיר ומס המלך... הוא טעות גדול וחלילה להבליע גם דמי ענבים ולגנוב דעת עליון בזה. ולהלכה למעשה אין היתר הבלעה אלא במוכר שני מינים, מבליע מין אחד בחבירו אבל לא במין אחד. אך בשני מינים מבליע. כגון דמי אתרוג בלולב. אבל להבליע שכר בטלה וטרחתו במין אחד לא מצינו הבלעה בשום מקום. ועיין במסכת שביעית דאפילו שכר בטלה, מבליע דמי הירק על היין והשמן של ששית, אבל לא מצינו הבלעה במין אחד על שכר בטלה, שומו שמים על זה.

28. שבת הארץ היא

יא הלוקח לולב מעם הארץ בשביעית נותן לו אתרוג מתנה ואם לא נתן לו מבליע לו דמי אתרוג בדמי לולב ו"א שה"ה באיסור סחורה בפירות שביעית ג"כ אם הוא ע"י הבלעה כגון כשמוכר לו יין ואומר שהכסף שהוא מקבל הוא בעד הקנקן והיין הוא במתנה שנמצא שמבליע דמי היין בקנקן ג"כ מותר. ונראה שה"ה אם מתנין שהכסף יהיה בעד הטורח וההובלה ממקום למקום ונמצא שאין כאן סחורה בפירות שביעית ולא דמי שביעית לענין שיהיה צריך לנהוג בהם קיושת שביעית ושיהיה אסור לטומרם לעם הארץ.

29. דרך אמונה הלכות שמיטה ויובל פרק ח

לא מהני הבלעה אלא לענין שלא יתפסו הדמים בדמי שביעית, אבל לענין איסור סחורה לא מהני הבלעה

הקפה

30. תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף סב עמוד ב

דבי רבי ינאי יזפי פירי שביעית מעניים ופרעו להו בשמינית, אתו אמרו ליה לרבי יוחנן, אמר להו: יאות הן עבדין

31. רש"י מסכת עבודה זרה דף סב עמוד ב

יאות הן עבדין - כיון דההיא שעתא לא הוו הנך בעין ולא איחלופי הני בהני לאו חליפין נינהו ולא חיילא קדושת שביעית עלייהו.

32. תוספות מסכת עבודה זרה דף סב עמוד ב

יאות הן עבדין - דכיון דבההיא שעתא לא הוו הנך בעין לא חליפין נינהו ולא חייל עלייהו קדושת שביעית ולפי זה אפילו בשביעית עצמה היו יכולין לפרוע אם כבר אכלו פירות שביעית וההיא דאמרינן בלולב הגזול (סוכה דף לט.) דמבליע דמי אתרוג בלולב ה"ה בלא הבלעה אם היה עם הארץ רוצה להקפיד עד שיכלה האתרוג ולא היה כאן דמי שביעית ומכאן דקדק הרב רבי אלחנן הלכה למעשה שאם יש ביד ישראל יין נסך ועבודת כוכבים ודברים האסורים ומכרן לעובד כוכבים בהקפה ומכרם העובד כוכבים לאחר קודם שיתן לזה הישראל הדמים שהדמים מותרין בדיעבד ואף על פי שהאיסור עדיין ישנו בעולם ועוד הוסיף רבינו יצחק שאפי' לא מכרם העובד כוכבים אלא כיון שמשכמם אצלו קודם שיתן הדמים דקי"ל (לקמן עא.) משיכת עובד כוכבים קונה והוי כמו בא עליה ואח"כ נתן דאתננה מותר כיון שלא היה ברשותה בשעת הביאה וה"ל לא היתה עבודת כוכבים ברשותו בשעת פריעת המעות

33. חידושי הרמב"ן מסכת עבודה זרה דף סב עמוד ב

ואני תמה עוד א"כ משך ממנו פירות שביעית ואח"כ נתן לו מעות אינן נתפסין ואנן דרך מקח וממכר קאמרינן, אלא משמע כדאמרן דכל דאיתיה בעולם נתפס הוא, והאי דלא אוקמה לברייתא בהכי משום דלא משמע ליה דבעל הבית הולך עם הפועלים לחנוני ויאמר להם צאו ואכלו ואני פורע עכשיו קודם אכילה, דלדידהו הוה יהיב להו, אלא כשמקדים לו דינר או מאחר.

34. שו"ת משיב דבר חלק ב סימן נו

וא"כ קי"ל אין קנין לעו"ג בא"י ופירות יש להן קדושת שביעית ואסור להוציאן מא"י לח"ל ואסור לסחור בהם ואסור ליתן דמי אתרוג למי שלא שמר את המעות לאכלן בקדושת שביעית כדאיתא בסוכה (ל"ט) וע"כ כאשר כבר הוציאו סוחרי אתרוגים מא"י השתדלתי שישלחו לי אתרוג באופן שאשלם דמיו אחר החג ותיכף אחר החג צויתי לטגן את האתרוג ולאכול בקדושת שביעית ואח"כ שלחתי את המעות ושוב אינו חל קדושת הפירות כדאיתא בע"ז (ס"ב), כ"ז היה אז ועתה שהאתרוגים המה פירות שביד ישראל ודאי עלינו להנהיג בהם קדושה שלא להוציאם לחו"ל ואין לנו לעשות בהם סחורה ואף ע"ג שהתירו הגאונים העבודה מרוב דוחק ושלא מדעתי ורצוני כלל, מכ"מ קדושת שביעית נוהג בהם, ועלינו המשתדלים להקים ישוב א"י עלינו לשמור קדושתה, וה' יהיה עמנו ויגיה חשכנו ויעמידנו על קרן אורה, ולשוב למצות קדושת הארץ ומעשרות וכל פרטי הקדושה במהרה, ונודה לה' חסדו ואמונתו לבית ישראל בגבורה: ידידו נפתלי צבי יהודא ברלין.

35. ערוך השולחן העתיד הלכות שמיטה סימן כט סעיף כד

כד. וכתב הרמב"ם שם דמותר ללוות מן העניים פירות שביעית ומחזירין להן פירות בשנה שמינית עכ"ל כלומר אף על גב דמיחזי כחליפי שביעית וצריכין לנהוג בהם דיני שביעית ומה תועלת בזה קמ"ל דאינן כחליפי שביעית דכיון דבההיא שעתא לא הוי הנך בעין לאו חליפין נינהו ולא חיילי עלייהו קדושת שביעית (רש"י ותוס' פרק השוכר את הפועל ס"ב ב) ואפילו בשביעית עצמה היו יכולין לפרוע אם כבר אכלו פירות שביעית (תוס' שם) דחליפין לא הוי אלא בשעה כשזה מקבל החליפין יהיו שניהם קיימים ומ"מ נ"ל דלא הותרה זה רק מפני תקנת עניים:

36. חזון איש שביעית סימן י אות יג

ונראה דמכר בהקפה יש להקל כדעת תוספות כיון דשביעית בזמן הזה דרבנן ובשל סופרים הלך אחר המקיל.

37. שו"ת אז נדברו י:מד

אודות אין מוסרין ד"ש ולקנות בהקפה שכתב עצה ליתן לו מקודם הכסף לכאורה זה עצה נכונה אבל לדעתי יש עצה יותר מובחרת לקנות בצק ע"פ מה שכחתי כאז נדברו ח"ד סימן ס"ד ומש"כ דלאיסור סחורה אין לחוש זה לא לכל השיטות דוה ניחא רק להאומרים שאין איסור סחורה על הקונה שכו עיקר לדעתי אבל אם נאמר שגם על הלוקח יש איסור סחורה אין להקל בזה רק בשעת הדחק

38. הרב יעקב אריאל - באהלה של תורה חלק ג סימן נו

תשלום בכרטיסי אשראי דומה להקפה, אלא שבה {במכירה באשראי} המשלם למוכר הוא לא הקונה באופן ישיר אלא גוף אחר. מסתבר שגם מי שסובר שבהקפה רגילה נתפסת קדושת שביעית בדמים, בכרטיס אשראי לא תיתפס קדושת שביעית בדמים, כי חברת האשראי אינה משלמת עבור הפירות, אלא היא פורעת את חובותיהם של הלקוחות. ויתכן שמצב דומה יש בכל מערכת של יחסי קונה ומוכר, כשהקונה משלם אחת לזמן מסוים עבור כל המוצרים שהוא קונה, אין הוא משלם עבור כל מוצר ומוצר אלא פורע חובות שהצטברו במשך זמן מסוים. הדבר דומה לזקיפה במלוה לענין שמיטת כספים, שזקיפת ההקפה במלוה מנתקת את ההקפה עבור המצרך המסוים והופכת אותו למלוה הנשמטת בשביעית.

39. דרך אמונה הלכות שמיטה ויובל פרק ו

כשעושין אוצר ב"ד אין לחוש לאיסור סחורה שהרי אין כאן סחורה ולא לדמי שביעית שהדמים משלמים עבור הטירחא לא עבור הפירות ולכן מותר בלי הקפה ומותר לארוז ולמדוד כי אין כאן מכירה ומותר להם לדרוך ענבים בגת וזיתים בבית הבד וגם מותר לקצור כל השדה בבת אחת ואם הם בזמן הביעור באוצר ב"ד א"צ לבער כי זה שהוא הפקר הוא כמבוער.